

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2016 r. – Achemos Grupė i Achema/Komisja**(Sprawa T-417/16)**

(2016/C 371/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Achemos Grupė UAB (Wilno, Litwa) i Achema AB (Jonava, Litwa) (przedstawiciele: R. Martens i C. Maczkovics, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 7884 final z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.36740 (2013/NN) przyznanej przez Litwę na rzecz Klaipedos Nafta – Terminal LNG (Dz.U. 2016, C 161, s. 1);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia reguł proceduralnych zawartych w art. 108 ust. 2 TFUE i w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 2015/1589⁽¹⁾ oraz zasady dobrej administracji, ponieważ pomimo poważnych trudności związanych z oceną zgodności rozpatrywanych środków pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym Komisja oparła się jedynie na wstępnym badaniu środków pomocy państwa, podczas gdy w świetle tych poważnych trudności Komisja miała obowiązek wszcząć postępowanie na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia 2015/1589.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ponieważ Komisja nie zastosowała prawidłowo kryterium oceny wskazanego w motywie 135 zaskarżonej decyzji, podczas gdy:
 - po pierwsze, jeśli chodzi o odpowiedni i niezbędny charakter środków, Komisja powinna była ocenić te środki konkretnie i zbadać, czy istniały inne lepiej ukierunkowane instrumenty;
 - po drugie, Komisja powinna była stwierdzić brak skutku w postaci zachęty, ponieważ Klaipedos Nafta jest zobowiązana z mocy prawa do rozwoju terminalu LNG;
 - po trzecie, Komisja powinna była ocenić, czy wielkość subsydiowanego terminalu LNG była proporcjonalna to zamierzonych celów i nie prowadziła do powstania nadmiernych zdolności produkcyjnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE, zasad ramowych UOIG⁽²⁾ oraz ogólnych zasad takich jak zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań, jak również zasad dotyczących udzielania zamówień publicznych zawartych w dyrektywie 2004/18⁽³⁾ oraz art. 14 dyrektywy 2004/18, ponieważ Komisja nieprawidłowo zastosowała zasady ramowe UOIG, zgadzając się, by projekt został bezpośrednio powierzony Klaipedos Nafta na okres 55 lat wraz z zyskami odpowiadającymi wewnętrznej stopie zwrotu projektu, podczas gdy:
 - po pierwsze, okres powierzenia powinien zostać uzasadniony w świetle obiektywnych kryteriów i nie przekraczać okresu wymaganego do amortyzacji (finansowej) głównych aktywów niezbędnych do świadczenia UOIG;

- po drugie, wyznaczenie Klaipedos Nafta nie mogło zostać wyłączone spod stosowania zasad dotyczących udzielania zamówień publicznych w oparciu o względy ochrony podstawowych interesów (związanych z bezpieczeństwem) w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2004/18, ponieważ alternatywne środki, które mają mniej restrykcyjny charakter niż bezpośrednie udzielenie zamówienia, są możliwe do zastosowania w niniejszej sprawie;
- po trzecie, zważywszy na poziom ryzyka ponoszonego przez Klaipedos Nafta, zyski tego przedsiębiorstwa winny zostać ograniczone do odpowiedniej stopy swap (w miarę możliwości ponownie ustalonej celem uwzględnienia terminu płatności) powiększonej o dodatkowe 100 punktów bazowych.

- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).
- (²) Komunikat Komisji – Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011) (Dz.U. 2012, C 8, s. 15) (zwane dalej „zasadami ramowymi UOIG”).
- (³) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – De Masi/Komisja

(Sprawa T-423/16)

(2016/C 371/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fabio De Masi (Belgia) (przedstawiciel: prof. A. Fischer-Lescano)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie wniosku o dostęp do dokumentów grupy Code of Conduct;
- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 13 lipca 2016 r. w sprawie wniosku o dostęp do dokumentów grupy Code of Conduct;
- obciążenie pozwanej zgodnie z art. 87 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami sprawy i kosztami ewentualnych interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹)

- Skarżący twierdzi, że decyzje pozwanej z dnia 20 maja 2016 r. i 13 lipca 2016 r. naruszają przewidziane we wspomnianym przepisie prawo do odpowiedniego rozpatrzenia wniosku potwierdzającego.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 15 ust. 3 TFUE w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

Skarżący twierdzi ponadto, że całkowita odmowa dostępu do dokumentów dotyczących utworzonej przez Radę Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) narusza jeszcze jego prawo do zapoznania się z tymi dokumentami, zagwarantowane w wyżej wymienionych przepisach.